

Devreme-i prea târziu

M Horlaci

Un monstru-n dormitor
o fi tristețea? poate.
Sau fumul unui suflet îngreunat de moarte.
Mă pipăi, sunt în viață, sau poate mă înșel.
Dezamăgiri, emoții, atâta frământare,
misterioase umbre se-ntrec în alergare
și-nvăluie tavanul,
când trupuri cad din el.
O scurtă existență, oracole pierdute,
a sânge și pierzare miroase încăperea,
în bezna tragediei, iubirile-s țesute
cu vinele, în care, o clipă e durerea.
Înțepenit, trecutul , statuie mi se pare,
o siluetă rece, un demon, un destin,
nostalgic mă lovește
un gând din departare,
ușoară este cupa umplută cu venin.
Un laș rostogolește secunde
spre-o râpă,
abis-ul denigrării, al visului pustiu,
o căutare tristă, o trecere-n revistă.
În liniștea adâncă,
devreme-i prea târziu.